

normálního vzírání a volného přemýšlení, po případě zda přes nastalé rozčilení a rozrušení si při svém rozhodnutí uvědomil a ujasnil dosah, význam a následky svého jednání a neúplnosti svého opatření, či zda při tom povinnou mu pozornost a rozvahu, jakou u železničního úředníka obyčejně očekávati jest, zanedbal, a zda mu tudíž lze nedostatek pozornosti přičítati. Podobně též zjistiti jest, zda i obžalovaný V. za daných okolností a přihlížejíc k daným předpisům si byl vědom důsledků svého jednání se zřetelem na objektivně zjištěnou nedbalost.

Čís. 1372.

V neoprávněném přisvojení si zboží v krámě dlužno spatřovati zločin krádeže, třebaš při něm spolupůsobil majitelův zřízenec. Dokonanou stává se krádež teprve vynesemím zboží z krámu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1923, Kr I 1187/22)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína W-a do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 11. září 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže dle §§ 5, 171, 173 a na přestupku podvodu dle §§ 5, 197, 461 tr. zák.

Důvody:

Částí vývodů, jichž vyřízení bylo vyhraženo veřejnému roku, dovolaává se zmateční stížnost číselně zmatečnických důvodů čís. 10 a 11 Šu 281 tr. ř., správně jen zmatku prv uvedeného, jelikož netvrdí, že napadeným rozsudkem porušen byl zákon v některém směru, v čís. 11 Šu 281 tr. ř. vytčeném, dovozujíc pouze, že při posuzování případu dle Šu 185, správně asi 183 tr. zák. byl vzhledem na převyšující okolnosti polehčující a za použití Šu 6 zákona z 22. prosince 1921 čís. 471 sb. z. a n. na místě jiný druh trestu a jiná jeho výměra. Budiž předem podotknuto, že se stěžovateli nestala žádná ujma a že tudíž nemá příčiny sobě stěžovati, ani kdyby byl správným náhled stížnosti, že ve zjištěném jednání Kurta O-a, na kterém se stal stěžovatel spoluvinným dle Šu 5 tr. zák., nejde o krádež, nýbrž o zpronevěru. Propadát' stěžovatel za tohoto předpokladu první trestní sazbě Šu 184 tr. zák. ve znění zákona ze dne 9. dubna 1910 čís. 73 ř. zák., která stanoví týž druh a tutěž dobu trestu, jako § 178 tr. zák., k němuž přihlíží napadený rozsudek, a trest byl beztoho již prvou stolicí vyměřen dle Šu 6 zákona čís. 471/21. Než náhled stížností hájený jest i nesprávným. Otázku, zda je v obchodním domě, kde jsou různé druhy zboží uloženy v různých odděleních, zboží v tom kterém oddělení uložené svěřeno zřízenci tamtéž zaměstnanému tím, že jest zmocněn k prodávání určité části zboží, možno ponechati stranou. I přes takové zmocnění a případné svěřeni je zboží v držení majitele obchodního domu. Vykonává svou držbu netoliko v každém oddělení tím kterým zřízencem, nýbrž i všeobecně vzá-

jemným dohledem zřízenců těch a zpravidla také zvláštními dozorčími orgány. Držbu svou může až do doby, kdy se zboží z obchodního domu vynese, sám anebo zmíněnými zřízenci uplatnit a znova se jí uchopit proti každému, kdo zboží vynáší a nezjednal si právní důvod vlastnictví tím, že zboží řádným způsobem od zřízenců koupil. Takového právního důvodu si stěžovatel dle zjištění nalézacího soudu nezjednal. Ujednání, k němuž mezi ním a B-em došlo, nebylo kupní smlouvou, k jakým se výhradně odnášelo zmocnění B-ovo, totiž smlouvou, že zákazník zboží od zřízence přejme a vypadající částku pokladně zaplatí. Předmětem ujednání bylo, že B. zboží na úkor své firmy ukradne tím, že vydá zboží stěžovateli bez vyhotovení poukázky na pokladnu a nezabrání stěžovateli, by se zbožím pod pláštěm ukrytým z obchodního domu neodešel. Částka 300 Mk, kterou stěžovatel B-ovi za to zaplatil, nebyla kupní cenou, nýbrž úplatkem za bezprávné zachování se B-ovo. Úmysl a jednání tohoto zřízence nesměřovaly k tomu, by zboží, o které jde, za sebou zadržel anebo sobě přivlastnil. Nesly se naopak za účelem, aby si je přivlastnil stěžovatel vynesemím z budovy. Jednání B-ovo samo o sobě omezilo se místně na vnitřek obchodního domu a nezpůsobilo samo o sobě stav, který předpokládá pojem zadržení a přivlastnění, t. j., že se oprávněnému — u srovnání se stavem, jaký tu byl před zadržením anebo přivlastněním — znemožňuje neb alespoň stěžuje, by se uvaroval ztráty věci svěřené. Přes jednání B-ovo zůstalo zboží v právní moci a v dosahu faktické moci majitele, který se mohl zboží uchopit kdykoli až do doby, kdy bylo vyneseno z budovy. Tato možnost právní a faktické dispozice majitelovy přestala jednáním stěžovatele, který schoval zboží pod pláštěm před zraky ostatních zřízenců a odnesl je, nezaplativ u pokladny, z budovy, aniž mohl předpokládati a aniž předpokládal svolení držitele — vlastníka. Bezprávný účinek, o který jde, nastal tudíž teprve porušením držby vlastníkovy stěžovatelem, třebaže toto porušení držby umožnil B. tím, že porušil důvěru vlastníkem v něho vloženou. Zboží, o které jde, nebylo B-em zadrženo a přivlastněno, nýbrž stěžovatel je pro svůj užitek z držení vlastníka bez jeho svolení odňal. B. spolupůsobil vědomě při tomto odnětí tím, že dle zjištění nalézacího soudu — porušiv své povinnosti — k jednání stěžovatelovu svolil a nebránil mu, nýbrž vydal mu zboží, věda, že stěžovatel je odnese bez zaplacení u pokladny, tudíž bez svolení majitele. Zjištěné jednání stěžovatelovo zakládá proto při správném výkladu zákona zločin krádeže ve formě přímého pachatelství dle §§ 171, 173, 174 II. lit. a) tr. zák. Náhled stížnosti, že jde o spoluvinu na zločinu zpronevěry, jest mylným, a obžalovaný nemůže si stěžovati do toho, že nalézací soud v jeho jednání shledal pouze spoluvinu na — »prý B-em spáchaném« — zločinu krádeže dle §§ 171, 173 tr. zák., když dle §u 5 tr. zák. dopouští se téhož zločinu netoliko přímý pachatel, nýbrž spoluvinník a když nalézací soud nepřivádí k platnosti kvalifikace dle §u 174 písm. a) odstavec druhý tr. zák.

Čís. 1373.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Ke skutkové podstatě přečinu dle §u 11 čís. 4 lich. zák. se nevyhle-**